

- (ii) wniosku skierowanego przez wnoszącego odwołanie do Komisji, w którym domagał się on, by Komisja — jako organ bezpośrednio odpowiedzialny za wdrażanie rozmaitych programów pomocy unijnej dla Libanu — zawiesiła wdrażanie tych programów do czasu zaprzestania przez Liban naruszania praw podstawowych, a w szczególności praw podstawowych wnoszącego odwołanie;
- 2) stwierdzenie, że Rada — działając w charakterze strony Rady Stowarzyszenia Unia-Liban — dopuściła się bezczynności w odniesieniu wniosku skarżącego, w którym domagał się on, by Rada wezwwała Komisję, by Komisja zaleciła Radzie podjęcie określonych i skutecznych środków w zakresie pomocy unijnej dla Libanu przewidzianej na mocy układu stowarzyszeniowego⁽²⁾ pomiędzy Libanem a Wspólnotami, a to w celu wypełnienia obowiązków, jakie ciążyą na stronach tego układu;
- 3) stwierdzenie, że Unia Europejska, Komisja — jako strażnik traktatów i jako organ bezpośrednio odpowiedzialny za wdrażanie rozmaitych programów pomocy unijnej dla Libanu, a także Rada — jako strona Rady Stowarzyszenia Unia-Liban — ponoszą odpowiedzialność pozaumowną za szkody, jakie poniósł wnoszący odwołanie wskutek tego, że poczynając od grudnia 2002 r. nie skorzystały w sposób skuteczny z dostępnych im zasobów i narzędzi w celu zapewnienia rzeczywistego przestrzegania klauzuli praw człowieka ujętej w układzie stowarzyszeniowym;
- 4) nakazanie, by Komisja — w ramach naprawienia szkody w naturze — zwróciła się do Rady o zawieszenie mocy obowiązującej układu stowarzyszeniowego Liban-Unia aż do czasu, gdy Liban zacznie przestrzegać art. 2 tego układu w odniesieniu do wnoszącego odwołanie;
- 5) nakazanie, by Komisja ograniczyła realizację aktualnych programów pomocowych (które są realizowane lub nadzorowane przez Komisję) jedynie do tych spośród nich, które mają wyraźnie na celu promocję praw podstawowych i które nie stanowią wsparcia pieniężnego dla władz libańskich, aż do czasu, gdy Liban zacznie przestrzegać art. 2 tego układu w odniesieniu do wnoszącego odwołanie;
- 6) nakazanie, by Rada wezwwała Komisję do wystosowania zalecenia, o którym mowa w pkt 4 powyżej, a także by podjęła działania, posługując się instytucjami układu stowarzyszeniowego, mające na celu realizację tego samego celu;
- 7) nakazanie Unii Europejskiej, Radzie oraz Komisji — pozwanym w postępowaniu w pierwszej instancji — naprawienie szkody poniesionej przez wnoszącego odwołanie, a także zadośćuczynienie mu za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty określonej na zasadach słuszności w wysokości nie mniejszej niż 5 mln EUR, a także obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie następujące względy przemawiają za uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Sąd dopuścił się obrazy prawa w ten sposób, że:

- odrzucił skargę, choć nie występowały podstawy do uznania ją za niedopuszczalną;
- naruszył prawo skarżącego do wskazania ogółu pozwanych;
- naruszył prawo skarżącego do obrony poprzez zignorowanie przedłożonych przezeń argumentów;
- nie odniósł się do wszystkich żądań skargi;
- zignorował przepisy prawa Unii oraz zobowiązania Unii wynikające z prawa międzynarodowego i oparł wydane przez siebie postanowienie jedynie na rozporządzeniu jednej z instytucji Unii.

Wnoszący odwołanie twierdzi ponadto, że Sąd dokonał błędnej wykładni układu stowarzyszeniowego Unia-Liban, że przyjęta przez Sąd wykładnia pojęcia szerokiego zakresu swobodnego uznania pozbawiona była podstawowy prawnej, a także iż Sąd nie był władny wydawać poleceń Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej.

Z uwagi na powyższe wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd odmówił mu dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (Dz.U. 310, s. 1).

(²) Umowa Przejściowa w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Libanu, z drugiej strony (Dz.U. 2002 L 262, s. 2).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 września 2011 r. w sprawie T-201/09 Rügen Fisch AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzny (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 listopada 2011 r. przez Rügen Fisch AG

(Sprawa C-582/11 P)

(2012/C 25/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Rügen Fisch AG (przedstawiciele: adwokaci O. Spuhler i M. Geitz)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory); Schwaaner Fischwaren GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 21 września 2011 r. w sprawie T-201/09 i stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 marca 2009 r. w sprawie R 230/2007-4;
- ewentualnie uchylenie ww. wyroku Sądu Unii Europejskiej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez tenże Sąd;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

W zaskarżonym wyroku Sąd błędnie przyjął, że rejestracji oznaczenia słownego SCOMBER MIX jako wspólnotowego znaku towarowego stoi na przeszkodzie bezwzględna podstawa odmowy rejestracji przewidziana w art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego⁽¹⁾, a więc opisowy charakter spornego znaku.

To ustalenie Sądu stanowi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie znaku towarowego. Oznaczenie słowne SCOMBER MIX nie ma charakteru opisowego, ponieważ z punktu widzenia adresatów chodzi o nazwę fantazyjną, która jest jednoznacznie rozumiana jako znak towarowy.

Towary i usługi objęte spornym zgłoszeniem znaku towarowego są przeznaczone dla przeciętnego konsumenta. Konsumentom tym nie jest jednakże znany ani język łaciński, ani fachowe pojęcie z zakresu zoologii „scomber”. Oznaczenie słowne SCOMBER MIX wykazuje więc w minimalnym, wymaganym dla rejestracji znaku towarowego przez prawo Unii, zakresie charakter odróżniający.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-475/07 Dow AgroSciences Ltd i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 23 listopada 2011 r. przez Dow AgroSciences Ltd, Dow AgroSciences LLC, Dow AgroSciences, Dow AgroSciences Export, Dow Agrosciences BV, Dow AgroSciences Hungary kft, Dow AgroSciences Italia Srl, Dow AgroSciences Polska sp. z o.o., Dow AgroSciences Iberica, SA, Dow AgroSciences s.r.o., Dow AgroSciences Danmark A/S, Dow AgroSciences GmbH

(Sprawa C-584/11 P)

(2012/C 25/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Dow AgroSciences Ltd, Dow AgroSciences LLC, Dow AgroSciences, Dow AgroSciences Export, Dow Agrosciences BV, Dow AgroSciences Hungary kft, Dow AgroSciences Italia Srl, Dow AgroSciences Polska sp. z o.o., Dow AgroSciences Iberica, SA, Dow AgroSciences s.r.o., Dow AgroSciences Danmark A/S, Dow AgroSciences GmbH (przedstawiciele: C. Mereu, avocat, K. Van Maldegem, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-475/07;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2007/629/WE z dnia 20 września 2007 r. ⁽¹⁾ dotyczącej niewłączenia trifluraliny do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG ⁽²⁾ oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję;
- ewentualnie, przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania (włącznie z kosztami postępowania przed Sądem).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd, oddalając ich skargę o stwierdzenie nie ważności decyzji Komisji 2007/629/WE z dnia 20 września 2007 r. dotyczącej niewłączenia trifluraliny do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję naruszył prawo wspólnotowe. Wnoszący odwołanie utrzymują konkretnie, że Sąd popełnił szereg błędów w ocenie stanu faktycznego i wykładni przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie. Spowodowało to popełnienie przez niego szeregu błędów prawnych, a w szczególności: